

РЕШЕНИЕ

№ 1155

гр. София, 05.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 21.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **11471** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на П. С. П. от [населено място] срещу Заповед за задържане на лице №1598 от 08.09.2011 година на Полицейски орган при СПС-ООП при СДВР.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че заповедта е издадена при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и на материалния закон, тъй като посоченото в нея основание чл. чл.21 от Закона за опазване на обществения ред при провеждане на спортни мероприятия не предвижда задържане, а дава легално определение на понятието хулиганство. Сочи се още, че в закона е предвидена специална правна норма, която урежда хипотезите на задържане на лице- чл.30 от Закона за опазване на обществения ред при провеждане на спортни мероприятия и посочване на неточно правно основание, води до незаконосъобразност на издадения административен акт, който факт се потвърждава от приложеното Решение на СРС, с което оспорващата е призната за невинна по повдигнатото обвинение за извършено спортно хулиганство. Иска се отмяна на оспорената заповед и се претендират сторените по длето разноски.

В съдебно заседание, оспорващата-П. С. П. от гр. .С., редовно и своевременно призована, не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат Т., редовно упълномощен.

Ответникът по оспорването- Полицейски орган при СПС-ООП СДВР, редовно

и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Г., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 08.09.2011 година, в 18.30 часа, полицейски орган при СПС-ООП при СДВР издал Заповед за задържане на лице рег.№1598 срещу лицето П. С. П. на основание чл.63, ал.1, т.8 от ЗМВР, вр.с чл.24 от ЗООПРСМ, като оспорващата П. е задържана за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на 01 РУП при СДВР, на задържания са разяснени правата му по чл.63, ал.3 от ЗМВР, подписал е декларация, че е запознат с правата си при задържането му, посочил е, че желае адвокатска защита по неин избор и за нейна сметка и такава и осигурена, няма здравословни проблеми, не желае консултация с лекар, не желае медицински преглед от по неин избор и за нейна сметка.

На същата дата е съставен Протокол за личен обиск на оспорващата.

На 09.09.2011 година, полицейски орган при СПС ООП издал Заповед за конвоиране на лице, с което заповядал да бъде конвоирано лицето П. С. П. от [населено място] ято 01.РУП при СДВР до СРС.

С влязло в сила Решение, постановено по НАХ дело № 16845/2011 година по описа на СРС 2 състав, оспорващата П. е призната за невинна в това, че на 08.09.2011 година в [населено място] на Национален стадион „ В. Л.” около 18.15 часа при провеждане на спортно мероприятие- благотворителен мач на звездите да е извършила противообществена проява, нарушаваща общественения ред и изразяваща се в издигане на транспарант с обидни думи-„Б. Дрога, Избори” съставляващо престъпление по смисъла на НК и да е извършена умишлено в зоната на спортния обект при провеждане на спортно мероприятие.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед, рег.№1598/08.09.2011 година на полицейски орган при СПС-ООП при СДВР, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл.169 АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност-да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

В разглеждания случай, оспорената заповед е издадена на основание чл.63, ал.1, т.8 от ЗМВР-разпоредба, предоставяща възможност на полицейския орган

да задържи лице в други случаи предвидени в закон. За наличието на оперативна самостоятелност, говори и самият текст на чл.63,ал.1 от ЗМВР-чрез използване на изрази "могат". В този смисъл, по силата на самата законова разпоредба е предоставена възможност на административния орган, при наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да задържи лице, за което има данни за извършено престъпление.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност, даваща му право на свободна преценка при постановяване на оспорената заповед и то по силата на самия закон-ЗМВР.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- това е Полицейски орган, на когото изрично по силата на чл.63,ал.1 от ЗМВР е предоставено правото да издава заповеди за задържане на лице при наличие на визираните в нормата на чл.63 от ЗМВР предпоставки. Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи, че заповедите за задържане на лице се издават от полицейски органи, а такива според разпоредбата на чл.53,ал.2 от ЗМВР са органите на Главна дирекция "Криминална полиция", Главна дирекция "Охранителна полиция", дирекция "Миграция" и органите на съответните им звена в областните дирекции, органите на Главна дирекция "Борба с организираната престъпност", Главна дирекция "Гранична полиция", на дирекция "Вътрешна сигурност", Специализирания отряд за борба с тероризма и звената "Общинска полиция". при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на Областна дирекция на МВР. Между страните няма спор, че лицето, издало заповедта за задържане, заема длъжността- полицейски орган при СПС ООП СДВР.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма с означение на правното основание-чл.63,ал.1,Т.8 от ЗМВР, вр.с чл.21 от ЗООПСМ. Заповедта съдържа предвидените в чл.63,ал.2 от ППЗМВР задължителни реквизите-името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, основаниято за задържането, данни, индивидуализиращи задържаното лице, датата и часът на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл.64 от ЗМВР, както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането, на адвокатска защита от момента на задържането, на медицинска помощ, на телефонно обаждане.

При издаването на заповедта са спазени процесуално правните разпоредби на ППЗМВР, като след задържането на оспорващата, от самата нея е попълнена декларация по реда на чл.63,ал.3 от ЗМВР, с която декларира, че е запозната с правата си, не е поискала преглед от лекар, желае адвокатска защита за нейна сметка и такава и е осигурена. Извършеният личен обиск на оспорващата е по силата на изрична законова разпоредба-чл.68 от ЗМВР, която вменява в задължение на полицейския орган, задържал лице по реда на чл.63 от ЗМВР задължително да му извърши личен обиск. Неоснователен е доводът на оспорващата, че в заповедта е посочено като правно основание чл.21 от ЗООПСМ, който дава легално определение на понятието спортно хулиганство и не предвижда ред за задържане на лицето. Вярно, е че именно в разпоредбата на чл.21 от ЗООПСМ е посочено легално определение на противообществената проява / спортно хулиганство/, но това само по себе си не води ограничаване правото на защита на оспорващата, респективно на това до незаконосъобразност на оспорената заповед, защото на първо място, посоченото в заповедта конкретизиране – чл.21 от ЗООПСМ е във връзка със задържането на лицето, а на второ, оспорващата е разбрала за какво точно е задържана и то до изясняване на обстоятелството извършила ли е спортно хулиганство. Фактът, че има постановено Решение от страна на СРС и то в посока признаване на оспорващата за

невинна в извършване на противообществената проява- спортно хулиганство, също не води до незаконосъобразност на издадената заповед, защото законът не свързва издаването на заповедта за задържане с последващото признаване или непризнаване на нарушителя за виновен.

При издаването на заповедта,ответникът по оспорването е спазил и материално-правните разпоредби на ЗМВР.

В разпоредбата на чл.63,ал.1 от ЗМВР са посочени основанията, при наличието на които полицейските органи могат да задържат лице, едно измежду които е и в други предвидени от закон случаи.

От събраните по делото доказателства е безспорно установено, че оспорващата е задържана за срок от 24 часа при наличие на данни, че е осъществила противообществена проява- спортно хулиганство. Този друг ред,предвиден в закон е редът, визиран в Закона за опазване на обществения ред при провеждане на спортни мероприятия, като в този закон предвиденият ред за налагане на наказания и най-вече задържане в поделения на МВР за определен срок, не изключва задържането на лицето по реда на чл.63 от ЗМВР, което в настоящия случай е именно с цел да бъде установено има ли извършена противообществена проява от страна на оспорващата и то спортно хулиганство. Наред с това, следва да се има предвид, че за да упражни правомощието си по чл.63 от ЗМВР,е достатъчно полицейският орган да разполага с данни за извършена противообществена проява- спортно хулиганство и без да е необходимо да съществуват достатъчно доказателства, установяващи виновността и отговорността на лицето,а е достатъчно само предположение за извършено нарушение.На следващо място,една от основните функции на полицейските органи съгласно разпоредбата на чл.58 от ЗМВР е именно да предотвратяват и разкриват престъпления. С оглед на това, съвсем законосъобразно, ответникът по оспорването е издал оспорената заповед,като задържането е в рамките на предвидения в ЗМВР максимален период- 24 часа.Законът не поставя в зависимост задържането на лице по реда на чл.63 от ЗМВР от това дали срещу него е повдигнато обвинение или не и дали е признат за виновен или е оправдано.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона- да се предотвратяват и разкриват нарушения, като временно се ограничават правата на лица, за които има данни, че са извършили нарушения, в това число и правото свободно да се придвижват в пространството.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспорената заповед отговаря на условията за редовно действие на административните актове, което предпоставя отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващата за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Ответникът по оспорването не е заявил претенция за разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК,Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА П. С. П. от [населено място] срещу Заповед за задържане на лице№1598 от 08.09.2011 година на Полицейски орган при СПС-ООП

при СДВР.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на оспорващия и на ответника по оспорването.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: